

166 **Infra Hebdomadam primam Septembris.**
manu tua possit erigere? Et
constituas.

R. viii. Duo Seraphim clamabant alter ad alterum:

Sanctus, sanctus, sanctus Dominus Deus Sabaoth:

Plena est omnis terra gloria ejus. **V.** Tres sunt qui testimonium dant in celo, Pater, Verbum, & Spiritus sanctus: & hi tres unum sunt. Sanctus. **C.** loria Patri. Plena est.

Infra Hebdomadam, Feria quarta, post secundam & tertiam Lectionem dicitur ij. & iij. Responsorium Ferie secundae sequentis.

FERIA SECUNDA.

De libro Job.

Leccio j. *Cap. i. c.*

Cum autem quadam die filii & filiae ejus comederent, & biberent vinum in domo fratris sui primogeniti, nuntius venit ad Job, qui diceret:

Boves arabant, & asinae pascebantur juxta eos, & iuraverunt Sabai, tuleruntque omnia, & pueros percussurunt gladio, & evasi ego solus ut nuntiarem tibi. Cumque adhuc ille loqueretur, venit alter, & dixit: Ignis Dei cecidit de caelo, & traxit oves puerosque consumpsit, & effugi ego solus ut nuntiarem tibi.

R. Versa est in luctum cithara mea, & organum meum in vocem flentium:

Parce mihi Domine: nihil enim sunt dies mei. **V.** Cantis mea denigrata est super me, & ossa mea aruerunt. **Parce.** **Leccio ij.**

Sed & illo adhuc loquente, venit alius, & dixit: Chaldaei fecerunt tres turmas, & invaserunt camelos, & tulerunt eos, nec non & pueros percussurunt gladio, & ego fugi solus ut nuntiarem tibi. Adhuc loquebatur ille, & ecce alius intravit, & dixit: Filiis tuis & filiabus vescentibus & bibentibus vinum in domo fratris sui primogeniti, repente ventus vehemens irruit a regione deserti, & concussit quatuor angulos domus, quae corruens oppressit liberos tuos, & mortui sunt, & effugi ego solus ut nuntiarem tibi.

R. Utinam appenderentur peccata mea, quibus iram merui. **V.** Et calamitas quam patior, in statera. **V.** Quasi arena maris haec gravior appareat, unde & verba mea dolere sunt plena. **Et.**

Leccio iij.

Tunc surrexit Job, & scidit vestimenta sua, & tonso capite corruens in terram, adoravit, & dixit: Nudus egressus sum de utero matris meae, & nudus revertar illuc. Dominus dedit, Dominas abstulit: sicut Domino placuit, ita

fac-

Infra Hebdomadam primam Septembris. 167

factum est: sit nomen Domini benedictum. In omnibus his non peccavit Job labiis suis, neque sultum quid contra Deum locutus est.

R. Quare detraxistis sermonibus veritatis: ad increpandum verba compositis, & subvertere nitimini ancilium vestrum? **V.** Verumtamen quae cogitastis, explete. **V.** Quod justum est, judicet: & non invenietis in lingua mea iniquitatem. Verumtamen. Gloria Patri. Verumtamen.

Responsoria hujus ij. Feriae dicitur etiam in secunda Feria Hebdomadae sequentis.

FERIA TERTIA.

De libro Job.

Leccio j.

Ca. p. 2.

Factum est autem, cum quadam die venissent filii Dei, & starent coram Domino, venisset quoque satan inter eos, & staret in conspectu ejus, ut diceret Dominus ad satan: Unde venis? Qui respondens, ait: Circuivi terram, & permolui eam. Et dixit Dominus ad satan: Numquid considerasti seruum meum Job, quod non sit ei similis in terra, vir simplex & rectus, ac timens Deum, & recedens a malo, & adhuc retinens innocentiam? Tu autem commovisti me

adversus eum, ut affligerem eum frustra. Cui respondens satan, ait: Pellem pro pelle, & cuncta quae habet homo, dabit pro anima sua: alioquin mitte manum tuam, & tange os ejus, & carnem, & tunc videbis quod in faciem benedicat tibi.

R. Induta est caro mea putredine, & sordibus pulveris curis mea aruit, & contracta est: **V.** Mememento mei Domine, quoniam ventus est vita mea. **V.** Dies mei velocius transierunt, quam a texente tela succiditur, & consumpti sunt absque ulla spe. Mememento mei.

Leccio ij.

Dixit ergo Dominus ad satan: Ecce in manu tua est, verumtamen animam illius serva. Egressus igitur & tan a facie Domini, percussit Job illicere pessimo, a planta pedis usque ad verticem ejus: qui testa sanium radebat, sedens in sterquilimo. Dixit autem illi uxor sua: Adhuc tu permanens in simplicitate tua? benedic Deo, & morere. Qui ait ad illam: Quasi una de stultis mulieribus locuta es. Si bona suscepimus de manu Dei, mala quare non suscipiamus? In omnibus his non peccavit Job labiis suis.

R. Pau-

Paucitas dierum meorum
finietur brevi: dimitte me
Dōmine, ut plangam paulu-
lum dolorem meum, & An-
tequam vadam ad terram tene-
brosam, & operam mor-
tis calcine. **V.** Manus tue
Dōmine fecerunt me, &
plasmaverunt me totum in
circuitu, & sic repente præ-
cipitas me. Antequam.

Lectio iij.

Igitur audientes tres amici
Job omne malum, quod
accidisset ei, venerunt sin-
guli de loco suo, Eliphaz
Themanites, & Baldad Su-
hites, & Sophar Naamathi-
tes. Conduxerant enim, ut
pariter venientes visitarent
eum, & consolarentur.
Cumque elevassent procul
oculos suos, non cognove-
runt eum: & exclamantes
ploraverunt, scissasque
vestibus sparserunt pulve-
rem super caput suum in
cælum. Et sederunt cum eo
in terra septem diebus &
septem noctibus, & nemo
loquebatur ei verbum: vi-
debant enim dolorem esse
vehementem.

R. Non abscondas me Dō-
mine à facie tua: manum
tuam longe fac à me: & Et
formido tua non me terreat.

V. Corripie me Dōmine in
misericordia, non in furore
tuo, ne forte ad nihilum re-
digas me. Et formido Glo-
ria Patri. Et formido.

Post hæc aperuit Job os
suum, & maledixit
diei suo, & locutus est:
Pereat dies in qua natus
sum, & nox in qua dic-
tum est: Conceptus est ho-
mo. Dies ille veretur in te-
nebras: non requirat eum
Deus desuper, & non illus-
trétur lumine. Obscurent
eum tenebræ, & umbra
mortis: occupet eum cali-
go, & involvatur amaritū-
dine.

R. Quis mihi tribuat, ut
in inferno prætegas me, &
abscondas me, donec per-
trāseat furor tuus Dōmine,
nisi tu, qui solus es Deus.

V. Et constituas mihi tem-
pus, in quo recorderis mihi.
R. Numquid sicut dies hō-
minis dies tui, ut quæras
iniquitatem meam, cum sit
nemo, qui de manu tua
possit ertere? Et constituas
mihi.

Lectio iij.

Non computetur in diebus
annū: nec numeretur in men-
sibus. Sit nox illa solitaria,
nec laude digna: maledicant
ei qui maledicunt diei: qui
parati sunt suscitare Levia-
thātem. Obtenebrentur stelle
caligine ejus: expellet lucem,
& non videat, nec ortum sur-
gen-

Intra Hebdomadam primam Septembris.
169
FERIA QUINTA.
De libro Job.
Cap. 4.

R. Respondens autem Eli-
phaz Themanites dixit:
Si ceperimus lo-
qui tibi, forsitan molestè
accipies: sed conceptum
sermōnem tenere quis pō-
terit? Ecce docuisti multos,
& manus lassas roborasti.
Vacillantes confirmaverunt
sermōnes tui, & genua tre-
mentia contortasti: Nunc
autem venit super te plaga,
& defecisti: tergit te, &
conturbatus es. Ubi est
timor tuus, fortitudo tua,
patientia tua, & perfectio
virium tuarum?

Quare non in villa mō-
tius sum, egressus
ex utero non statim pe-
rii? Quare excepitus gē-
nibus? cur lactatus ube-
ribus? Nunc enim dōr-
miens silerem, & somno
meo requiescerem: cum
rēgibus & consūlibus ter-
ræ, qui ædificant sibi
solitudines, aut cum prin-
cipibus, qui possident aurum,
& replent domos
suas argento: aut si-
cut obtortivum absconditum
non subsisterem, vel qui
concepti non viderunt lu-
cem.

R. Quare detraxisti sermō-
nibus veritatis: ad incre-
pandum verba componitis,
& subvertere nitimini ami-
cum vestrum? Veritatem
quæ cogitatis, explēte.

V. Quod justum est, judi-
cate: & non invenietis in
lingua mea iniquitatem. Ver-
itatem. Gloria Patri.
Veritatem.

Para Autumnalis.

R. Si bona suscepimus de
manu Dei, mala autem qua-
re non sustineamus? Dō-
minus absulit, Dōminus ab-
tulit: ita factum est: sit nomen
Dōmini benedictum. Nu-
du egressus sum de utero
matris mee, & nudus re-
vertar illuc. Dōminus.

R. Ecordare, obsecro te,
quis unquam innocens
perit? aut quando recti de-
lecti sunt? Quin pōtus vidi
eos, qui operantur iniquita-
tem, & seminant dolores, &
metunt eos, flante Deo, perisse,
& spiritu iræ ejus esse
consumptos: Rugitus leōnis,
& vox leonæ, & dentes catu-
lōrum leonum contriti sunt.

Lectio iij.

R. quis unquam innocens
perit? aut quando recti de-
lecti sunt? Quin pōtus vidi
eos, qui operantur iniquita-
tem, & seminant dolores, &
metunt eos, flante Deo, perisse,
& spiritu iræ ejus esse
consumptos: Rugitus leōnis,
& vox leonæ, & dentes catu-
lōrum leonum contriti sunt.

H Ti.

Tigris p̄r̄it̄, eò quòd non habetis p̄rdam: & cāuli leonis dissipati sunt.

Antequam comedam suspiro, & tanquam inundantes aquæ, sic rugitus meus: quia timor quem timebam, evenit mihi: & quod verè bar accidit: nonne dissimulavi? nonne silui? nonne quievi? Et venit super me indignatio. Ecce non est auxilium mihi in me, & necessarii quoque mei recesserunt à me. Et.

Lectio iij.

Porro ad me dictum est verbum absconditum, & quasi furtive suscepit auris mea venas susurr̄i ejus. In horrore visionis nocturnæ, quando solet sopor occupare homines, pavor tenuit me, & tremor, & omnia ossa mea perterrita sunt: & cum spiritus me præsentem transiret, inhorruerunt pili carnis meæ. Stetit quidam, cujus non agnoscebam vultum, imago coram oculis meis, & vocem quasi auræ lenis audivi. Numquid homo, Dei comparatione justificabitur, aut factore suo p̄rior erit vir? Ecce qui serviunt ei, non sunt stabiles, & in angelis suis reperit pravitatem.

Quare detraxistis sermonibus veritatis: ad increpandum verba componitis, & subvertere nitimini anti-

cum vestrum? Veritatem quæ cogitastis, exp̄. etc. Quod justum est, judicate, & non inveniatis in lingua mea iniquitatem. Veritatem. Gloria Patri. Veritatem.

FERIA SEXTA.

De libro Job.

Lectio i. Cap. 6.

Respiciens autem Job, dixit: Utinam appenderentur peccata mea, quibus iram merui, & calamitas, quam patior, in statera. Quasi arena maris hæc gravior appareret: unde & verba mea dolore sunt plena: quia sagitte Domini in me sunt, quarum indignatio ebibit spiritum meum, & terrores Domini militant contra me. Indura est caro mea putredine, & sordibus pulveris cutis mea aruit, & contracta est: Memento mei Domine, quoniam ventus est vita mea. Dies mei velocius transierunt, quam à texente tela succidit, & consumpti sunt absque ulla spe. Memento.

Lectio ii.

Numquid rugiet onager cum habuerit herbam: aut mugiet bos cum ante præsepe plenum steterit? aut poterit comedi insulsum, quod non est sale conditum? Aut potest aliquis gustare, quod gustantem adfert mortem?

SABBATO.

De libro Job.

Lectio i. Cap. 7.

Militia est vita hominis super terram: & sicut dies mercenarii, dies ejus. Sicut servus desiderat umbram, & sicut mercenarius præstolatur finem operis sui: sic & ego habui labores vacuos, & noctes laboriosas enumeravi mihi. Si dormiero, dicam: Quando expectabo vesperam, & replebor doloribus usque ad tenebras.

Lectio iij.

Quis det ut veniat petitio mea: & quod expecto, tribuat mihi Deus? Et qui coepit, ipse me conterat: solvat manum suam, & succidat me: & hæc mihi sit consolatio ut affligens me dolore, non pareat, nec contradicam sermonibus Sancti. Quæ enim fortitudo mea, ut sustineam? aut quis finis meus, ut patienter agam? Nec fortitudo lapidum fortitudo mea, nec caro mea aenea est. Ecce non est auxilium mihi in me, & necessarii quoque mei recesserunt à me.

Non abscondas me Domine à facie tua: manum tuam longe fac à me: Et formido tua non me retreat. Corripe me Domine in misericordia, non in furore tuo, ne forte ad nihilum redigas me. Et formido. Gloria Patri. Et formido.

Quis mihi tribuat, ut in inferno procegas me, & abscondas me, donec transeat furor tuus Domine, nisi tu, qui solus es Deus?

Et constituas mihi tempus, in quo recorderis mei? Numquid sicut dies hominis, dies tui, ut quaras iniquitatem meam, cum sit nemo, qui de manu tua possit erigere? Et.

Lectio ii.

Indura est caro mea putredine, & sordibus pulveris cutis mea aruit, & contracta est. Dies mei velocius transierunt, quam à texente tela succidit, & consumpti sunt absque ulla spe. Memento quia ventus est vita mea, & non revertetur oculus meus ut videat bona. Nec aspiciet me visus.

H2 ho